

[Arne Larsen.]

der sættes mere fart i dette arbejde og knyttes nogle flere eksperter og folk med indsigt i fysisk planlægning til dette organ. Vi må have en konstruktiv indstilling til disse problemer, og der må koordinering og samordning til, ellers bliver det til skade for os alle, og det bliver for dyrt.

Det første indtryk, man får ved at læse det foreliggende forslag til lov om regulering af bymæssige bebyggelser igennem, er, at loven nu vil få en klarere og mere enkel affattelse, og det må man da være taknemlig for; det er jo tilsyneladende noget af det sværeste at opnå. Gid den dag ville oprinde, da alle love blev affattet klart og forståeligt for almindelige mennesker, hvortil jeg henregner mig selv.

Lovforslagets § 4 er ret afgørende. Det er den paragraf, der angår zonedragningen. Jeg må tilstå; at bestemmelsen forekommer mig noget for elastisk, noget for harmonikaagtig, at den kan trækkes ind og ud, som det nu skulle passe myndighederne at administrere den. Det siges i § 4 vedrørende inderzonerne:

„Der skal inddrages så store arealer, at behovet for jord til bolig- og erhvervsbyggeri og til andre formål i forbindelse med byudviklingen, herunder rekreative formål, til enhver tid kan anses for dækket i et sådant omfang, at der bliver et rimeudvalg af grunde.“

Det er jo rigtigt, som det også er fremhævet af de ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti, at det er en imødekommelse af deres synspunkter — synspunkter, som jeg i alle tilfælde ikke kan dele — og jeg mener ikke, det er rimeligt at imødekomme disse synspunkter. Muligvis kan det i visse områder af landet vise sig at være hensigtsmæssigt at udvide inderzonearealerne for at tilfredsstille planlægningsbehovet, men ikke generelt for at imødekomme jordspekulationsbehovet.

Man må selvfølgelig tilstræbe så vide rammer for byudviklingen som overhovedet muligt, men dette ønske kan ikke imødekommes overalt. For Københavnsegnen er det ganske åbenbart en umulighed. Vi må have en nærmere definition af behovet. Det kan ikke være byggespekulanternes behov, vi til enhver tid skal dække ind, når vi snakker om behov; det må være et by-

udviklingsbehov og kun et sådant, vi skal prøve på at tilfredsstille. Byudviklingsbehovet er ikke identisk med byggespekulationsbehovet, og det er da ikke givet, at vi i planlægningsarbejdet ustandselig kan tage hensyn til erhvervs- og boligbyggeri inden for et bestemt område. Planerne kan ikke i det uendelige forblive rummelige og slet ikke i Københavnsområdet, hvor der tværtimod i nogle dele af egnen må sættes ganske bestemte grænser for byudviklingen; vi står vel nærmest her i den situation, at vi skal begrænse behovet. Jeg håber meget, at boligministeren, som jo nu i henhold til § 5, stk. 1, skal godkende byudviklingsplanerne, er opmærksom på de problemer, der ligger i Københavnsegnen, så vi får stoppet den uheldige udvikling, vi her er inde i.

Under behandlingen af forslag til lov om planlægning af Køge Bugt-området blev disse spørgsmål ret indgående behandlet i det dengang nedsatte folketingsudvalg, og flertallet skrev i sin betænkning, at man måtte henstille til boligministeren, at der blev etableret et politisk og administrativt apparat, som muliggør en rationel tilrettelægning og gennemførelse af storbyens vækst. Ligesom vi fik en lov om planlægningen af Køge Bugt-området, tror jeg det ville være mere hensigtsmæssigt at få en særlig lov for Københavnsegnens udvikling.

I mange år har vi haft egnsplansekretariatet for Københavnsegnen, og så vidt jeg har forstået, er det nu meningen, at dette sekretariat skal nedlægges og måske omdannes til et regionplanudvalg; men med den udformning, lovforslaget om regionplanlægning har fået, løser det ikke Københavnsegnens problemer, så en særlig lov herom var nok det mest rationelle, eller man kunne i det pågældende lovforslag give regionplanudvalgene den myndighed, at de kunne udarbejde bindende planer for større områder, selvfølgelig tagende så vide hensyn til de kommunale ønsker, som det nu er gørligt.

I byudviklingslovforslagets § 11 kommer man ind på bebyggelsen i mellem- og yderzonerne. Her må uden tilladelse fra byudviklingsudvalgene opføres bygninger til brug for driften af landbrugsejendomme, skovbrug og fiskerierhvervet, og det er selvfølgelig ganske naturligt. Men videre hedder